

חולין פרק ב השוחט דף לז

לאחר מיתה שכתוב "וכי ימות מן הבהמה אשר היא לכם לאכלה הנגע בנבלתה". ב. מכך שכתוב פעמיים המילה 'חלב' מוכח שרק טריפה נחשב החלב כמו הבשר ושניהם אסורים אבל ישנו חלב אחר של בהמה מסוכנת שרק הוא אסור אבל הבשר מותר. ג. מהפסוק ביחזקאל "ואמר אהה ה' אלהים הנה נפשי לא מטמאה ונבלה וטרפה לא אכלתי מעודי ועד אתה ולא בא בפי בשר פיגול" ולמדו 'נפשי לא מטמאה' שלא בא לידי קרי, 'ונבלה וטרפה לא אכלתי מנעורי' שלא אכל בהמה מסוכנת ומשמע שהיא מותרת אלא שהקפיד לא לאכול שיש בזה גנאי, 'ולא בא בפי בשר פיגול' שלא אכל בהמה שיש בה שאלה לחכם למרות שהתירה או שלא אכל מבהמה לפני שהורמו מתנותיה לכהן למרות שהוא עצמו היה כהן.

בהמה מסוכנת שאי אפשר להעמידה על רגליה ואפילו אם יש כוח בפיה לאכול עצים קשים מוגדרת מסוכנת אם נשחטה צריך לבדוק שהיא עדיין חיה וכשרה, רשב"ג אומר שצריך שבסיום השחיטה תפרכס בידה וברגלה, ר"א אומר שמספיק שראו שהדם מקלח בחוזק בשחיטה ואמר ר"ש שאפילו אם שחט בלילה ולא ראה כלום ולמחרת ראה שהקירות מלאים בדם כשרה, חכמים אומרים שצריך שתפרכס או ביד או ברגל או שתכשכש בזנבה, בבהמה דקה צריך לראות שפושטת את ידה ומחזירה משום שדרך בהמה דקה שיוצאת נשמתה לפשוט את ידה.

היה מקום ללמוד שמסוכנת אסורה באכילה שכתוב "זאת החיה אשר תאכלו" ומשמע חיה ולא מסוכנת והיינו אומרים שאיסור 'טריפה' הוא בין אם יש בה סימני טריפה שנאמר בו גם לאו שכתוב "טרפה לא תאכלו" וגם אם אין בה סימני טריפה אלא שעומדת למות שיש בה רק איסור עשה, אלא שלמדו מפסוק זה למעט טריפה, ולמדו שמסוכנת כשרה משלוש מקורות א. שכתוב "וחלב נבלה וחלב טרפה יעשה לכל מלאכה ואכל לא תאכלהו" ללמד שאיסור טריפה ואיסור נבילה חלים על איסור חלב ולא אומרים אין איסור חל על איסור ואם בהמה מסוכנת קודם שמתה חל איסור 'טריפה' על איסור 'חלב' קל וחומר שאיסור נבלה לאחר מיתה חל על איסור חלב ומכך שצריך פסוק מיוחד ללמד שחל איסור 'נבלה' על איסור חלב מוכח שבהמה מסוכנת קודם שמתה אין עליה איסור 'טרפה' אלא ישנם שני איסורים נפרדים איסור טרפה ובהמה שעומדת למות משום חיסרון שבגופה שכתוב "טרפה לא תאכל", ואיסור נבלה בבהמה שמתה ללא שחיטה שכתוב "לא תאכלו כל נבלה" ומדובר